Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Δεκεμβρίου 1898 | Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 52

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· Ἴδε σελ. 401)

Ἐν τούτοις τὸ διάστημα ἐφωτίζετο τώρα ἀνεπαρκέστατα, ἡ δὲ ὁμίχλη συχνὰ μᾶς ἠμπόδιζε νὰ διακρίνωμεν τὰ πέριξ ἀντικείμενα· ἐκ τούτου μᾶς ἐπεβάλλετο αὐστηροτάτη προσοχή, διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν τὰς συγκρούσεις πρὸς τοὺς πλωτοὺς πάγους, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης ἦτο κατωτέρα τῆς τοῦ Παρακήτου. Πρέπει νὰ σημειώσω ἐπίσης, ὅτι πρὸς νότον ὁ οὐρανὸς κατηυγάζετο συχνὰ ὑπὸ εὐρείας λάμψεως, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πολικοῦ σέλας.

Ἡ θερμοκρασία κατήρχετο ἐπαισθητῶς. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε τώρα μόνον εἰκοσιτρεῖς βαθμοὺς (Κελσ. 5° ὑπὸ τὸ μηδέν.) Καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη μᾶς ἐπροξένει ζωηρὰς ἀνησυχίας. Ἂν δὲν θὰ εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ρευμάτων, ἡ διεύθυνσις τῶν ὁποίων ἐξηκολούθει νὰ μας εἶνε εὐνοϊκή, θὰ μετέβαλλεν ὅμως τὴν ἀτμοσφαιρικὴν κατάστασιν· καὶ ἂν ὁ ἄνεμος ἤθελεν ἐξασθενήσῃ μὲ τὴν αὔξησιν τοῦ ψύχους, ἡ ταχύτης τῆς λέμβου θὰ ἠλαττοῦτο κατὰ τὸ ἥμισυ. Δύο μόνον ἑβδομάδων καθυστέρησις θὰ ἤρκει διὰ νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν τὴν σωτηρίαν μας καὶ νὰ μας ἐξαναγκάσῃ ἵνα νὰ διαχειμάσωμεν πρὸ τοῦ παγοφράγματος, ἢ μᾶλλον νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Χώραν Ἀλβράνου. Ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἐλεύθερος ὁ Πορθμὸς τῆς Ἰάνας ὥστε νὰ τὸν ἀναπλεύσωμεν; Ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοί του, προηγηθέντες ἡμῶν κατὰ δεκαπέντε ἡμέρας, βεβαίως θὰ ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι καὶ θὰ εἶχον ἤδη κατορθώσῃ νὰ διέλθουν τὸ παγόφραγμα!

Μετὰ τεσσαρακονταοκτὼ ὥρας, γενομένης νέας καταμετρήσεως, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀκριβοῦς, τὸ μὲν πλάτος εὑρέθη 75° 17', τὸ δὲ μῆκος 118° 3'. Ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 12 Μαρτίου, ὁ Παράκητος μόλις ἀπεῖχε τετρακόσια μίλλια ἀπὸ τοῦ νοτίου πολικοῦ κύκλου.

Ἀξιοσημείωτον εἶνε, ὅτι ὁ πορθμός, ὁ ὁποῖος ἐστένευε μέχρι τοῦδε, ἤρχισε τώρα νὰ εὐρύνεται. Οὔτε μὲ διόπτρας δὲν ἠδύνατό τις πλέον νὰ διακρίνῃ τὴν πρὸς ἀνατολὰς ξηράν. Δυσάρεστον τοῦτο· διότι τὸ ρεῦμα, μὴ περιοριζόμενον πλέον στενῶς μεταξὺ τῶν δύο ὀχθῶν, δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ ἐξασθενήσῃ καὶ νὰ χάσῃ ὅλην του τὴν ταχύτητα.

Τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Μαρτίου, ὁμίχλη ἀρκετὰ πυκνὴ ἐπῆλθε καὶ ἔξησε τὸν κίνδυνον τῆς πρὸς τοὺς πάγους συγκρούσεως. Ἡ παρουσία τῆς ὁμίχλης εἰς τὰς θαλάσσας ἐκείνας δὲν μας ἐξέπληττε βεβαίως· μᾶς ἐξέπληξεν ὅμως ἓν ἄλλο, τὸ ὁποῖον παρετηρήσαμεν, δηλαδή, ὅτι ἡ ταχύτης τῆς λέμβου μας, ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται, ἀπεναντίας ηὔξανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μολονότι ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Ἡ αὔξησις αὕτη τῆς ταχύτητος δὲν ὠφείλετο βεβαίως εἰς τὸ ρεῦμα, διότι ὁ παφλασμὸς τοῦ ὕδατος παρὰ τὴν πρῴραν μας, ἐμαρτύρει ὅτι ἐκινούμεθα ταχύτερον τοῦ ρεύματος.

Τοῦτο διήρκεσε μέχρι τῆς πρωΐας, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν τί συμβαίνει, ὅταν, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἡ ὁμίχλη ἤρχισε νὰ σκεδάζεται ἐκ τῶν κάτω, καὶ ἀνεφάνη πάλιν ἡ πρὸς δυσμὰς ἀκτή, — βραχώδης ἀκτή, ἄνευ βουνῶν εἰς τὸ βάθος, τὴν ὁποίαν παρέπλεεν ἤδη ὁ Παράκητος.

Καὶ τότε, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου μιλλίου, διεγράφη εἰς ὄγκος παράδοξος, βράχος ὕψους πεντήκοντα περίπου ὀργυιῶν, καὶ περιμέτρου διακοσίων μέχρι τριακοσίων. Καὶ ὁ βράχος οὗτος ὡμοίαζε καταπληκτικῶς πρὸς Σφίγγα πελωρίαν, μὲ τὸν κορμὸν ἀνωρθωμένον, μὲ τοὺς πόδας προτεταμένους, μὲ τὴν στάσιν ἐν γένει τοῦ πτερωτοῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ἡ ἑλληνικὴ μυθολογία μᾶς παρουσιάζει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Θηβῶν.

Μήπως δὲν ἦτο βράχος; Μήπως ἦτο ζῷον, μεγαθήριον, τέρας γιγαντιαῖον, μαστόδους διαστάσεων χιλιάκις μεγαλητέρων ἀπὸ τὰς τῶν ἐλεφάντων ἐκείνων τῶν πολικῶν χωρῶν, τῶν ὁποίων λείψανα ἀνευρίσκονται εἰσέτι;...

Πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπιστεύσαμεν, καὶ μάλιστα τὸ ἐφοβήθημεν... Ἀλλὰ κατόπιν ἐπείσθημεν, ὅτι τὸ τέρας ἐκεῖνο δὲν ἦτο παρὰ βράχος, παραδόξου μορφῆς,

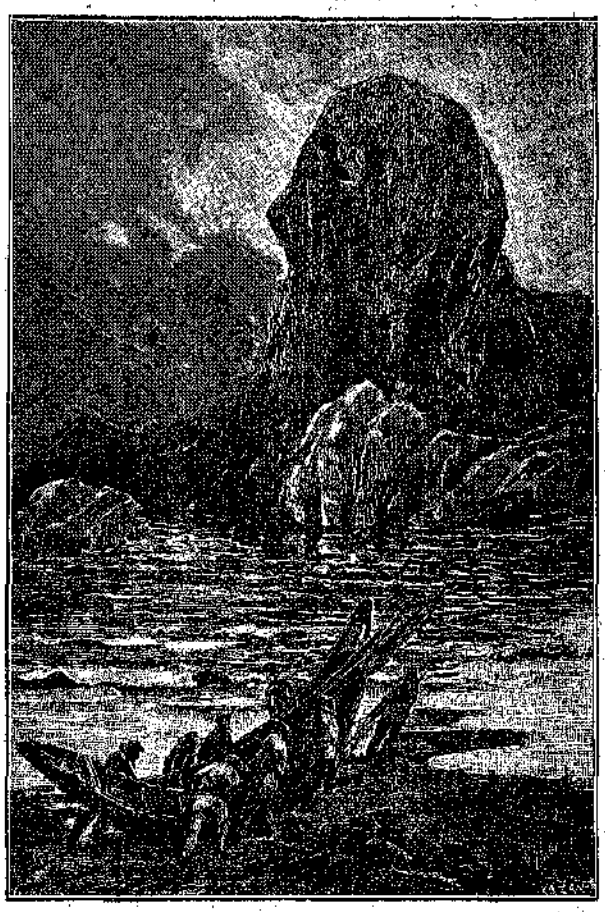

« Μετ' ὀλίγον εὑρέθημεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀπέναντι τῆς Σφιγγός . . . » (Σελ. στήλ. α'.)

ἡ κορυφὴ τοῦ ὁποίου — ἡ κεφαλὴ τῆς Σφιγγός, —τώρα μόλις εἶχεν ἀνακύψῃ ἐκ τῆς ὁμίχλης.

Καὶ τότε ἐνεθυμήθην, ὅτι τὴν νύκτα ἀκριβῶς καθ' ἣν ἀνετράπη ὁ ὀγκόπαγος καὶ ἀνύψωσε τὸν Ἄλβρανον, εἶχα ὀνειρευθῆ ἐν τοιοῦτον μυθολογικὸν ζῷον. μίαν Σφίγγα, καθημένην ἐπὶ τοῦ πόλου, ὁμιλοῦσαν καὶ ἀποκαλύπτουσαν τὰ μυστήρια τῶν χωρῶν ἐκείνων τῶν ἀπροσίτων. . .

Ἀλλὰ φαινόμενα ἀκόμη παραδοξότερα, ἔμελλε νὰ κινήσουν περισσότερον τὴν προσοχήν μας, τὴν ἔκπληξίν μας, τὸν φόβον μας . . .

Εἶπον, ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ Παρακήτου, ἀπό τινων ὡρῶν, ηὔξανε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Ἤδη ἡ ταχύτης του ἦτο ὑπερβολική, κατὰ πολὺ ἀνωτέρα τῆς τοῦ ρεύματος. Καὶ ἐξαίφνης, ἡ σιδηρᾶ ἄγκυρα, ἡ ὁποία προήρχετο ἐκ τοῦ Ἀλβράνου καὶ εὑρίσκετο παρὰ τὴν πρῴραν τῆς λέμβου μας, ἐκφεύγει, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ σκάφους, ὡς νὰ τὴν ἔσυρε κάποια δύναμις ἰσχυρὰ καὶ ἀκατανίκητος, τὸ δὲ σχοινίον, τὸ ὁποῖον τὴν συγκρατεῖ, ἐντείνεται, κινδυνεύει νὰ θραυσθῇ. . . Νομίζεις πλέον ὅτι αὐτὴ ἡ ἄγκυρα μᾶς ρυμουλκεῖ ἴσα πρὸς τὴν ἀκτήν, σχίζουσα ὁρμητικὴ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης!

— Τί συμβαίνει λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ Οὐΐλλιαμ Γκύ.

— Κόψε, ναύκληρε, τὸ σχοινί, διέταξεν ὁ Τζὲμ Βέστ, εἰδεμὴ θὰ πέσουμε καὶ θὰ συντριφθοῦμε ἐπάνω 'στοὺς βράχους!

Ὁ Οὐρλιγκερλῆς ὁρμᾷ εἰς τὴν πρῴραν τοῦ Παρακήτου διὰ νὰ κόψῃ τὸ σχοινίον. Ἔξαφνα, ἡ μάχαιρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν χεῖρά του, τὸ σχοινίον κόπτεται μόνον του, καὶ ἡ ἄγκυρα, ὡς νὰ ἦτο βλῆμα, ὀβίς, φεύγει, πετᾷ πρὸς τὸν βράχον....

Καὶ συγχρόνως, ἰδού, ὅλα τὰ σιδηρᾶ ἀντικείμενα, ὅσα ὑπῆρχον ἐντὸς τῆς λέμβου, τὰ μαγειρικὰ σκεύη, τὰ ὅπλα, τὸ πύραυνον τοῦ Ἐνδικόττου, αἱ μάχαιραι, τὰ μαχαιρίδια, ἀποσπώμενα ἐκ τῶν θυλακίων μας, ἀκολουθοῦν τὴν ἄγκυραν καὶ τρέπονται ἐναέρια πρὸς τὸν βράχον, ἐνῷ ἡ λέμβος, μὲ τὴν κεκτημένην ταχύτητα, φέρεται ὁλονὲν πρὸς τὴν ἀκτήν!.

Τί συνέβαινε; Διὰ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ ἀνεξήγητα ταῦτα, ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰσήλθομεν πραγματικῶς εἰς τὴν σφαῖραν τῶν θαυμασίων, τὰ ὁποῖα ἀπέδιδα ἄλλοτε εἰς τὰς παραισθήσεις τοῦ Ἀρθούρου Πύμ;

Ὄχι! τὰ φαινόμενα, τῶν ὁποίων παριστάμεθα μάρτυρες, οὐδὲν τὸ ὑπεφυσικὸν καὶ τὸ θαυμάσιον εἶχον· ἀπεναντίας ἦσαν φυσικά, φυσικώτατα!

Ἄλλως τε δὲν μας ἔμεινε καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν, διότι μετ' ὀλίγον εὑρέθημεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀπέναντι τῆς Σφιγγός, καὶ ἡ προσοχή μας ἐτράπη ἐπ' ἄλλα, ἐκ τῆς θέας μιᾶς λέμβου, ἡ ὁποία κατέκειτο συντετριμμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου . .

— Ἡ βάρκα τοῦ Ἀλβράνου! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

Ἦτο πραγματικῶς ἡ λέμβος, ἡ ἀρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Χῆρνε. Καὶ εὑρίσκετο ἐκεῖ ἀποσυνταθειμένη, ἐλεεινή, ἄμορφον λείψανον σκάφους ναυαγήσαντος καὶ συντριβέντος κατὰ τῶν βράχων. Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, —καὶ το παρετηρήσαμεν ἀμέσως, —ὅτι ὅλα τὰ σιδηρικὰ τῆς λέμβου, καρφία, πλάκες, ἐπιστρώματα, στροφεῖς, ὅλα εἶχον ἐξαφανισθῆ. Τί ἐσήμαινε τοῦτο; . . .

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς λέμβου, δεξιᾷ, εἴδομεν κατακείμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τρία πτώματα, —τὸ τοῦ Χῆρνε, τὸ τοῦ Μαρτίνου Χόλτ καὶ ἑνὸς ναύτου ἐκ Φιλαδελφίας. Ἐφαίνετο, ὅτι εἶχαν ἀποθάνῃ πρό τινων ἡμερῶν. Ἀλλ' οἱ λοιποὶ δέκα τί εἶχον γίνῃ; Μήπως παρεσύρθησαν εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἠρευνήσαμεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην μεταξὺ τῶν βράχων, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο πτῶμα ἀνεκαλύψαμεν.

— Φαίνεται, εἶπεν ὁ Οὐΐλλιαμ Γκύ, ὅτι ἡ λέμβος των θὰ συνεκρούσθη μὲ κανένα ὀγκόπαγον. Οἱ περισσότεροι θὰ ἐπνίγησαν, καὶ μόνον τὰ τρία αὐτὰ πτώματα ἐξεβράσθησαν εἰς τὴν ἀκτήν.

— Ἀλλὰ τότε, διατὶ ἡ βάρκα νὰ εὑρίσκεται σὲ τέτοια κατάστασι; ἠρώτησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Καὶ προπάντων, γιατὶ νὰ λείπουν ὅλα της τὰ σίδηρα; προσέθεσεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Πραγματικῶς, εἶπα ἐγώ· νομίζεις ὅτι τἀπέσπασε κανεὶς διὰ τῆς βίας.

Ἀφήσαντες τὸν Παράκητον εἰς τὴν φύλαξιν δύο ἀνδρῶν, οἱ λοιποὶ ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν, διὰ νὰ ἐπεκτείνωμεν τὰς ἐρεύνας μας.

Ἐπλησιάσαμεν τὸν βράχον, ἤδη ἐλευθερωθέντα ἐντελῶς ἐκ τῆς ὁμίχλης καὶ παρουσιάζοντα καθαρώτατα τὸ σχῆμά του, —σχῆμα Σφιγγός, ὡς εἶπον, χρώματος σκωρίας, ὡς ἐὰν ἡ ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπετελεῖτο, εἶχεν ὀξειδωθῆ ἀπὸ τὴν ἀκρασίαν τοῦ πολικοῦ κλίματος.

Μία ἰδέα ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν μου, —μία ὑπόθεσις, ἐξηγοῦσα ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐκπληκτικὰ φαινόμενα:

— Ἀ! εἶνε μαγνήτης!.. μαγνήτης μὲ δύναμιν ἕλξεως τεραστίαν!

Διαμιᾶς τὸ μυστήριον τῆς τελευταίας καταστροφῆς, τῆς ὁποίας θῦμα ὑπῆρξαν ὁ Χῆρνε καὶ οἱ ὀπαδοί του, ἐφωτίσθη. Ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἦτο μαγνήτης κολοσσιαῖος. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του, ὅλα τὰ σιδηρᾶ μέρη τῆς λέμβου τοῦ Ἀλβράνου ἀπεσπάσθησαν καὶ ἐβλήθησαν ὁρμητικῶς καὶ ἐξεσφενδονίσθησαν μακράν. Ἡ αὐτὴ ἀκατανίκητος ἕλξις ἀπέσπασε καὶ ὅλα τὰ σιδηρικὰ τοῦ Παρακήτου, καὶ ἀφεύκτως ἡ λέμβος μας θὰ ἐλάμβανε τὴν τύχην τῆς ἄλλης, ἐὰν κατ' εὐτυχίαν δὲν ἦτο ναυπηγημένη ἄνευ τῆς βοηθείας σιδήρου.

Ἄρά γε, εἰς τὴν γειτνίασιν τοῦ μαγνητικοῦ πόλου ὠφείλετο ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος μαγνήτης;

Τὸ ὑπεθέσαμεν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ νέαι σκέψεις μᾶς ἔκαμαν νὰπορρίψωμεν τὴν ἐξήγησιν ταύτην. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου διασταυροῦνται οἱ μαγνητικοὶ μεσημβρινοί, οὐδὲν ἄλλο φαινόμενον παρετηρήθη εἰμὴ ἡ κάθετος θέσις, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ἡ βελόνη τῆς πυξίδος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ἐξακριβωθὲν ἐπὶ τόπου, εἰς τὴν βόρειον χώραν, ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ ἀντίστοιχον σημεῖον τῆς νοτίου. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Ἡ γειτνίασις τοῦ μαγνητικοῦ πόλου δὲν ἦτο ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τοῦ μαγνήτου, τοῦ ἔχοντος τόσον ἰσχυρὰν τὴν ἕλξιν. Ἄλλην ἐξήγησιν ἔπρεπε νὰ δώσωμεν· καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου, ἰδοὺ αὕτη:

Οἱ ἐτησίαι ἄνεμοι φέρουν σταθερῶς πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ γηΐνου ἄξωνος νέφη ἢ ὁμίχλας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνυπάρχουν μεγάλαι ποσότητες ἠλεκτρισμοῦ, μὴ ἐξαντληθέντος ὁλοσχερῶς ὑπὸ τῶν θυελλῶν. Ἐκ τούτου παρατηρεῖται εἰς τοὺς πόλους φοβερὰ συσσώρευσις ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ, ἐκρέοντος ὁλονὲν πρὸς τὴν γῆν.

Αὕτη εἶνε ἡ αἰτία τοῦ πολικοῦ σέλας, βορείου ἢ νοτίου, τοῦ ἀκτινοβολοῦντος μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος, προπάντων κατὰ τὴν μακρὰν πολικὴν νύκτα, ὁρατοῦ δὲ καὶ εἰς τὰς εὐκράτους ζώνας, ὅταν φθάνῃ τὸ ὕψιστον τῆς ἐντάσεώς του. Παραδέχονται μάλιστα, —ἂν καὶ δὲν εἶνε βεβαιωμένον ἐπαρκῶς, —ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν γίνεται εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας μία ἐκκένωσις θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ, εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς χώρας γίνεται ἄλλη ἐκκένωσις ἠλεκτρισμοῦ ἀρνητικοῦ.

Τώρα, εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ σίδηρος, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, μεταβάλλεται εἰς μαγνήτην, καὶ τόσον ἰσχυρότερον κατὰ τὴν ἕλξιν, ὅσον μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἔντασις τοῦ ρεύματος καὶ ὁ ὄγκος τοῦ μαγνητιζομένου σιδήρου. Ἂν λοιπὸν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γιγαντιαίας ἐκείνης Σφιγγός, —τοῦ βράχου ἐκείνου, ὁ ὄγκος τοῦ ὁποίου ἦτο πολλῶν χιλιάδων κυβικῶν μέτρων, —ἂν λέγω, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Σφιγγὸς ὑπῆρχε καμμία φλὲψ σιδήρου, αἱ πολυάριθμοι σπεῖραι τῆς ὁποίας νὰ συνενοῦνται παρὰ τὴν βάσιν τοῦ βράχου, δὲν ἤρκει τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, τὸ κυκλοφοροῦν περὶ τὸν βράχον, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸν ἐντὸς τῶν σπλάγχνων του σίδηρον εἰς μαγνήτην ἐξ ἐπιδράσεως;

Τοιαύτην ἐξήγησιν ἔδωσα εἰς τὸ φαινόμενον. Δὲν ἠξεύρω ἂν εἶνε ἀληθὴς ἢ ὄχι· ἀλλ' ὅτι εὑρισκόμεθα ἐνώπιον μαγνήτου, ἔχοντος ἰσχυροτάτην ἕλξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠφείλοντο ὅλα τὰ παράδοξα καὶ μυθώδη, τὰ ὁποῖα παρετηρήσαμεν, περὶ τούτου οὐδεμίαν εἶχα ἀμφιβολίαν. Τώρα, ἂν ὁ μαγνήτης οὗτος εὑρίσκετο ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦνοτίου μαγνητικοῦ πόλου, δὲν ἠδυνάμεθα νὰ το ἐξακριβώσωμεν, διότι ἡ πυξίς μας, ἐκ κατασκευῆς, δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τοιαῦτα πειράματα. Ἄλλως τε ἡ βελόνη της πρὸ πολλοῦ ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ στρέφεται σταθερῶς πρὸς ἓν σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Ἀνεκοίνωσα τὴν ὑπόθεσίν μου πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι τὴν εὗρον λογικὴν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰ γεγονότα.

— Ἀρά γε ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, ἂν θελήσωμεν νὰ προχωρήσωμεν ἕως τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου; . . ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Κανένας, ἀπήντησα.

— Ἐκεῖ... ναί... ἐκεῖ!

Ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπροξένησαν αἱ τρεῖς αὗται λέξεις, ἀντηχήσασαι εἰς τόνον μυστηριώδη, ὡς ἂν ἔφθανον ἀπὸ τὰ βάθη ἄλλου κόσμου, — ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Ἔδγαρ Πόε.

Τὰς ἐπρόφερεν ὁ Δίρκ Πέτερς. Καὶ εἴδομεν τὸ σῶμα τοῦ μιγάδος ἐστραμμένον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σφιγγὸς, ὡς ἐὰν εἶχε μεταβληθῇ ἐξαίφνης εἰς σίδηρον καὶ εἰλκύετο ἐπίσης ὑπὸ τοῦ μαγνήτου.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΧΑΡΑ

Ἄχ! οἱ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Φεύγουν μὲ γρήγορα φτερά,
Καὶ μία μόνο βλέπω ἐμπρός μου
Οὐράνια, ἀτέλειωτη χαρά.

Εἶν' ἡ χαρὰ 'κείνη, ποῦ χύνει,
Ὅσο κι' ἂν εἶμαι δυστυχής,
Ἡ θεία ἐλεημοσύνη
Μέσα 'στὰ βάθη τῆς ψυχῆς

Ψωμὶ σὰν δώσω νὰ χορτάσῃ
Στὸ γέρο ποῦ θρηνεῖ· Πεινῶ,
Σὰν κάμω νὰ χαμογελάσῃ
Τὸ πικραμένο, τ' ὀρφανό,

Κάθε μου λύπη τότε βγαίνει
Κι' ἂν πρὶν πονοῦσα, δὲν πονῶ,
Καὶ ἡ ψυχή μου ἐλαφρωμένη
Πετᾷ 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανό.

Ἄχ! οἱ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Εἶνε μικρὲς κ' ἔχουν φτερά,
Καὶ μόνο αἰώνια βλέπω ἐμπρός μου
Μιά: τοῦ ἐλέους τὴ χαρά.

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΠΡΑΜ! ΜΠΡΟΥΜ!

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλην φορὰν σᾶς ὡμίλησα περὶ τινων ἐκπλήξεων, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπαρουσίασαν αἱ Ἀθῆναι, ὅταν ἐπεστρέψαμεν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Αἱ ἐκπλήξεις αὗται δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη, καὶ ἰδοὺ μία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα προχθὲς καὶ ἠσθάνθην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς την μεταδώσω.

Ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου περίπατον διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ ἔκαμψα τυχαίως τὴν ὁδὸν Ὀφθαλμιατρείου. Ἦτο βράδυ ἀργά· ἡ ἑβδόμη ὥρα περασμένη· (ἔπαυσα, βλέπετε, πρὸ πολλοῦ νὰ φορῶ πιλίκιον μὲ γλαῦκα, καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περιπατῶ μόνος μου αὐτὴν τὴν ὥραν . . .). Πρὶν νὰ φθάσω ἀκόμη εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ἤκουσα ἀπὸ μακρὰν κάτι παράξενους κρότους. Μπράμ! Μπρούμ! Μπράμ! Μπρούμ! Τὸ ἔδαφος ἀντηχοῦσεν ὡς ὑπὸ τὸ σύγχρονον καὶ δυνατὸν πάτημα ἑκατοντάδων ποδῶν. Μπράμ! Μπρούμ! Μά τί εἶνε; Μήπως περνᾷ στρατός; μήπως γυμνάζονται νεοσύλλεκτοι; . . . Ἀλλὰ τέτοιαν ὥραν καὶ εἰς τέτοιον τόπον ποτέ μου δὲν ἤκουσα γυμνάσια στρατιωτικά. Ἂν ἐπερνοῦσε πάλιν στρατός, οἱ κρότοι θὰ ἐπλησίαζαν ἢ θἀπεμακρύνοντο, ἐνῷ ἐγὼ τοὺς ἤκουα ὁλονὲν ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος, καὶ ὅσον ἐπλησίαζα τόσον δυνατώτερα: Μπράμ! Μπρούμ!

Μετ' ὀλίγον ἔφθασα εἰς μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσα νὰ βλέπω τὴν μικρὰν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὴν ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ. Μ' ἐθάμβωσεν εὐθὺς ἐν φῶς ἰσχυρόν, εἷς μέγας ἠλεκτρικὸς ἥλιος, καταυγάζων ὡς ἐν ἡμέρᾳ τὴν στενὴν περιοχήν. Ὁ λαμπτὴρ ἔκαιεν ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ Συλλόγου. Καὶ εἶδα εἰς τὴν πλατεῖαν κάτι μαῦρα ἀνθρωπάρια, παρατεταγμένα εἰς στοίχους μακροὺς καὶ κινούμενα ρυθμικῶς καὶ σταματῶντα ὅλα μαζί, καὶ μεταστρεφόμενα, καὶ βηματίζοντα: Μπράμ! Μπρούμ! « Ἀ διάβολε! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου· εἶνε παιδιά! Μὰ τί παιδιὰ εἶν' αὐτά; Γιατί νὰ γυμνάζονται τέτοιαν ὥραν; Ποῦ ἠκούσθη αὐτό; Μήπως βλέπω ὅραμα; Μήπως εἶνε κανένα Σχολεῖον . . . στοιχειωμένον;»

Πλησιάζω ἀκόμη . . . καὶ ὅλαι αἱ ἀπορίαι μου λύονται διαμιᾶς. Τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς φωτίζει τὸ μικρὸν στράτευμα τῶν παιδίων, καὶ τὸν ἀρχηγόν των, ὁ ὁποῖος ἵσταται ἀπέναντι, καὶ τοὺς ὀλίγους περιέργους, οἱ ὁποῖοι ἐσταμάτησαν κύκλῳ διὰ νὰπολαύσουν τὸ θέαμα. Οἱ περίεργοι εἶνε πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως ἄνθρωποι, διαβάται ἐλκυόμενοι μακρόθεν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸ μπράμ! μπρούμ! Ὁ ἀρχηγὸς εἶνε εἷς αὐστηρὸς γυμναστής, μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν καὶ ἐπιβλητικήν. Καὶ τὰ παιδία, ὅπως φαίνονται ἀπὸ τὴν περιβολήν των, εἶνε πτωχὰ παιδία, ὀψόκομισταί, λοῦστροι, ἐργάται, ὑπηρέται . . . Εἶνε οἱ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων τοῦ Παρνασσοῦ, γυμναζόμενοι. Καὶ τὰ παραγγέλματα ἀντηχοῦν διάτορα, καὶ αἱ κινήσεις ἐκτελοῦνται μετὰ ζήλου καὶ ἀκριβείας, καὶ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα τῶν πτωχῶν παιδίων, μὲ τὸ πλῆθος τῶν καρφίων τὰ ὁποῖα φέρουν ἀπὸ κάτω, κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ταὐτοχρόνως: Μπράμ! Μπρούμ!

Ἀ, νὰ κάτι ποῦ δὲν θὰ το ἐφανταζόμην, ποῦ δὲν το ἐπερίμενα! Ἀλλὰ διατὶ τάχα; Καὶ οἱ Ἄποροι δὲν ἔχουν τὸ Σχολεῖόν των; Καὶ εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα δὲν γίνεται Γυμναστική; Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ γυμνάζωνται καὶ αὐτοί; Τί φυσικώτερον καὶ τί ἁπλούστερον!

Καὶ ὅμως ἐπέρασαν τόσα ἔτη, ἀφότου λειτουργεῖ ἡ Σχολὴ τῶν Ἀπόρων, ἕως νὰ ληφθῇ, φέτος μόλις, καὶ αὐτὴ ἡ φροντίς, ἕως νὰ εἰσαχθῇ ἡ ἑσπερινὴ γυμναστικὴ καὶ μεταξὺ τῶν πτωχῶν παιδίων τοῦ Παρνασσοῦ. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἔκπληξις. Καὶ τώρα κάθε βράδυ τὴν ἰδίαν ὥραν, ἀπέξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖόν των, ἀφ' οὗ γυμνάσουν πρῶτα τὸ πνεῦμά των, γυμνάζουν καὶ τὸ σῶμά των τὰ πτωχὰ παιδία . . . Ἀλλὰ εἶνε μόνον ἡ ἔκπληξις; Πόσην συμπάθειαν ἐμπνέει τὸ θέαμα τὸ ἑσπερινόν, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος! Καὶ πόσον συγκινεῖ ἡ θέα τῶν μικρῶν ἐκείνων βιοπαλαιστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' οὗ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμόχθησαν διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των, ἦλθαν τὸ βράδυ εἰς τὸ Σχολεῖον διὰ νὰ μάθουν γράμματα, διὰ νὰ γυμνασθοῦν! Καὶ πόση ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη εἰς τοὺς φιλανθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἠγάπησαν τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδία καὶ ἐφρόντισαν πατρικῶς δι' αὐτά, καὶ τους ἐχάρισαν τὸ νυκτερινὸν ἐκεῖνο ἵδρυμα, τὸ ὁποῖον τά μορφώνει τώρα καὶ πνευματικῶς καὶ σωματικῶς!

Καὶ ἀφ' οὗ παρηκολούθησα ἐπ' ὀλίγον τὴν γυμναστικὴν τῶν ἀπόρων, ἀπεμακρύνθην μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας ἐπὶ πολὺ ἀκόμη συνώδευσαν, ὁλονὲν ἀσθενέστεροι, οἱ κρότοι, οἱ ρυθμικοὶ καὶ ὑπόκωφοι: Μπράμ! Μπρούμ!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προσεχὲς ἐφυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1898 καὶ θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν.

ΔΥΟ Σάββατα ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τὸ τῆς 19 καὶ τὸ τῆς 26 Δεκεμβρίου. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκδώσω δύο φυλλάδια ἀκόμη πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τόμου τοῦ 1898.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τόμος, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πλήρης καὶ χρυσόδετος ὡς δῶρον τοῦ Νέου Ἔτους, πρέπει νὰ ἑτοιμασθῇ ἐνωρίτερα, ἀπεφάσισα, ὅπως καὶ πέρυσι, νὰ ἐκδώσω τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα ἓν φυλλάδιον διπλοῦν, δηλαδὴ μαζὶ καὶ τὰ δύο ὑπολειπόμενα φυλλάδια.

Λοιπὸν τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1898, θὰ εἶνε διπλοῦν, δηλαδὴ θὰ σύγκειται ἐκ 16 σελίδων, θὰ συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τόμου καὶ ἀπὸ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων (ἤτοι ἀπὸ ἄλλας 8 σελίδας) καὶ θὰ περιέχῃ:

Τὸ τέλος τῆν Σφιγγὸς τῶν Πάγων.
Τὸ τέλος τῶν Μικρῶν Ῥobινσώνων τοῦ Βράχου.
Τὸ τέλος τῶν Ταξειδίων τοῦ Γιούλιβερ.
Τὸ Βραβευθὲν διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου.
Τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 55ου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.
Τὰ Νέα τοῦ 1899 (Ἐπιστολὴ τῆς Διαπλάσεως περὶ τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ τῶν καινοτομιῶν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.)
Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα.

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἐπειδὴ τὸ φυλλάδιον αὐτὸ θὰ εἶνε διπλοῦν καὶ μάλιστα τρίδιπλον, ἀφοῦ θὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἕτοιμον ἀκριβῶς τὸ προσεχὲς Σάββατον, ἀλλὰ τὴν Τρίτην ἢ τὸ πολὺ τὴν Τετάρτην.

Σᾶς τὰ εἶπα διὰ νὰ τὰ ἠξεύρετε καὶ δὰ νὰ συστήσετε μάλιστα ὅπου γνωρίζετε ὡς δῶρον Πρωτοχρονιάτικον τὸν τόμον τοῦ 1898, τὸν θαυμάσιον αὐτὸν τόμον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἕτοιμος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου Ἔτους καὶ θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ εἰς τὰ κυριώτερα Βιβλιοπωλεῖα (ἄδετος φρ. 7. χρυσόδετος φρ. 10.)

Καὶ μία σπουδαιοτάτη ὑπόμνησις: Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1899, πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων, λήγει ὁριστικῶς τὴν 10 Ἰανουαρίου. Παρακαλῶ ὅμως τοὺς φίλους μου νὰ μὴ περιμένουν τὴν τελευταίαν στιγμήν, ἀλλὰ νὰ σπεύσουν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ δυσκολεύει καὶ μὲ κουράζει τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 404)

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐνεθυμήθη τὴν νύμφην του. . . . Ἔπειτα διηγήθη πῶς ἠῦρε τὰ παιδιὰ ἀναίσθητα εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου. Καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ ὅλα τὰ μάτια . . .

— Πουλάκια μου! ἔλεγεν ἡ Μαρία· καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ . . . Μοῦρχεται νὰ πάγω νὰ εὕρω καὶ νὰ καταχερίσω τὴν παληόγρηα, ποῦ μου εἶπε τόσα κακὰ ἐναντίον σας!

Ἀλλ' ἅμα εἶδεν, ὅτι τὸ γεῦμα ἄρχισε νὰ γίνεται μελαγχολικόν, ἡ ἀγαθὴ Μαρία ἄνοιξε το μπουκάλι τοῦ κρασιοῦ καὶ το ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνδρα της.

— Κέρασέ μας, εἶπε, νὰ πιοῦμε 'στὴν ὑγειὰ τοῦ καλοῦ αὐτοῦ κυρίου!

— Μαρία, ὁ κ. Δούμανης εἶνε πολὺ πλούσιος, καὶ δὲν ταιριάζει νὰ μιλῇς γι' αὐτὸν μὲ τόση ἀφέλεια, εἶπεν ὁ Ἐνωμοτάρχης.

— Πλούσιος, ναί· εἶπεν ἡ Μαρία· αὐτὸ φαίνεται· ἀλλὰ ὅσα χρήματα ἔχει 'ς τὴν τσέπη του, ἄλλη τόση καλωσύνη καὶ 'ς τὴν καρδιά του!

— Καὶ αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ συνεννοούμεθα καλλίτερα, κυρία Μαρία! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης, τείνων τὴν χεῖρά του.

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Μαρία συνεκινήθη τόσον, ὥστε δὲν ἠξευρε πλέον τί νὰ ἀποκριθῇ.

Ἡ ὥρα ἐπέρασεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Χωροφυλακῆς πολὺ γρήγορα. Τὰ παιδιὰ ὑπεσχέθησαν νὰ ξαναΐδωθοῦν. Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν Πετράκην καὶ του ἔβαλε τέσσαρα μισόφραγκα εἰς τὸ χέρι.

— Γιατί αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Πετράκης.

— Γιατί μοῦ ἔδωσες μισὸ φράγκο τὴν ἄλλη φορά. Δὲν θυμᾶσαι;

— Ἀφ' οὗ σοῦ το ἔδωσα, θὰ 'πῇ ὅτι εἶνε δικό σου.

— Ὄχι. Τότε ἤμουν ζητιανάκι. Τώρα, ποῦ ἔχω χρήματα, σοῦ τα ἐπιστρέφω.

— Δός μου λοιπὸν μόνον μισὸ φράγκο, ἀφ' οὗ δὲν θέλῃς νὰ μου χρωστᾷς. Τὰ ἄλλα δέν τα θέλω.

Ὁ Γιαννάκης ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ φίλου του καὶ ἀπεχαιρετίσθησαν μὲ μεγάλας διαχύσεις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε φθάσῃ καὶ ἡ ἅμαξα μὲ τὰ τέσσαρα ἄλογα καὶ ἐσταμάτησεν ἀπέξω ἀπὸ τον Σταθμόν. Ὁ κ. Γαζῆς ἦτο μέσα, καὶ οὕτω ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν εὐχαριστησιν νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἐνωμοτάρχου.

Μετὰ τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς, ὁ κ. Δούμανης καὶ ἡ Μηλιὰ ἐμβῆκαν εἰς τὴν ἅμαξαν μετὰ τοῦ κ. Γαζῆ. Ὁ Γιαννάκης, ἀπὸ τὸ ὑψηλόν του κάθισμα, ἔστελνε φιλιὰ πρὸς τοὺς μικρούς του φίλους, καὶ ὁ Ζοζός, ἀφ' οὗ ἔκλεισε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, ἐπήδησε καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

. . . . . .

Τὸ ταξείδιον ἐτελείωσεν· ἰδοὺ ἡ Λάνδη. Ἐπειδὴ οἱ ταξειδιῶται δὲν προανήγγειλαν τὴν ἄφιξίν των, κανεὶς δὲν ἔσπευσε νὰ τους ὑποδεχθῇ. Ὁ κ. Δούμανης καὶ ὁ κ. Γαζῆς εἰσῆλθον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ὁ Ζοζὸς ἠκολούθησε τὸν κύριόν του. Ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπῆγαν ἐπάνω νὰ εὕρουν τὴν κυρίαν Πολυξένην.

Ὀλίγην ὥραν εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ὁ κ. Δούμανης, βηματίζων σκεπτικός, ὅταν κάποιος τοῦ ἐκτύπησε τὴν θύραν.

— Ποιός εἶνε; ἠρώτησε.

— Ἐγώ, ἡ Ἀμαλία.

— Ἐμπρός!

— Ὤ, ἀγαπητέ μου Εὐσέβιε! πόσον χαίρω πού σας ξαναβλέπω. Ἐκάματε καλὸν ταξεῖδι; ἠρώτησεν ἡ κ. Δούμανη.

— Λομπρόν. Ὁ Εὐτύχιος εἶνε καλά;

— Ἐξαίρετα. Ἐπῆγε περίπατο μὲ τὸ ἄλογο καὶ θὰ γυρίσῃ τὸ μεσημέρι... Βλέπω ὅτι δὲν ἐλείψατε πολύ. Δὲν θὰ μάθωμεν λοιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ ταξειδιοῦ σας;

— Ἐπῆγα νὰ ζητήσω πληροφορίας διὰ τὰ παιδιά.

— Λοιπὸν τί ἐμάθατε;

Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Δούμανη ἔλαμψε μία μοχθηρὰ περιέργεια.

— Ὄχι πολλὰ πράγματα . . . ἐντοσούτῳ. . .

— Λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη διακόπτουσα τὸν ἀνδράδελφόν της, ἔμαθα πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπὸ σᾶς, καὶ μάλιστα ἀπὸ πηγὴν ἀσφαλεστάτην. Τὰ παιδιὰ ποῦ ἐφέρατε 'ς τὴ Λάνδη, εἶνε κακῆς διαγωγῆς.

— Εἶσθε βεβαία;

— Βεβαιοτάτη· διότι ἐδῶ κοντὰ συνέβησαν μερικὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μάθετε.

— Σᾶς ἀκούω.

— Λοιπόν, τὰ παιδιὰ ὅταν τὰ ἠθρατε εἰς τὸ δάσος, μόλις εἶχαν βγῇ ἀπὸ τὰς φυλακάς. Τὰ εἶχαν συλλάβῃ οἱ χωροφύλακες διὰ κλοπήν. Εἶχαν κλέψῃ τὸ γάλα μιᾶς βοσκοπούλας, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτώσουν. . . Φαντασθῆτε λοιπὸν τί κακὰ ἠμποροῦσαν νὰ μας κάμουν ἐδῶ! Ποιὸς ἠξεύρει ἂν δὲν ἀνήκουν εἰς καμμίαν συμμορίαν λῃστῶν, ποῦ θὰ ἤρχοντο ἐδῶ νὰ μας δολοφονήσουν ὅλους!

— Μὰ εἶσθε βεβαία;

— Βεβαιοτάτη, σᾶς λέγω. Γι' αὐτὸ ἐφοβούμουν καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα πότε νὰ γυρίσετε . . . Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐφέρατε πάλι μαζί σας καὶ τὰ παιδιά!

— Δυστυχῶς, εἶμαι πολὺ μαλακοῦ χαρακτῆρος, ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ κ. Δούμανης. Ἀλλὰ ἠμπορεῖτε νὰ ἡσυχάσετε, διότι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν εἶνε πλέον ζητιανάκια· τώρα εἶνε πλούσια· ἔχουν τοὐλάχιστον ἓν ἑκατομμύριον.

— Ἓν ἑκατομμύριον;! Καὶ ποῦ το ηὗραν; βεβαίως θὰ το ἔκλεψαν.

— Κάθε ἄλλο.

— Τότε λοιπὸν τὰ ἐπλουτίσατε σεῖς, πρὸς ζημίαν τοῦ Εὐτυχίου μου, τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σας.. Ἀ, δὲν ἐκάματε καλά!

— Δέν τους ἔδωσα τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν ἀγάπην μου. Ἤθελα νὰ ἰδῶ ἕως ποῦ φθάνει τὸ μῖσός σας ἐναντίον τῶν παιδιῶν. Τὸ ἠξεύρω, βλέπετε· καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ θὰ τα κρατήσω . . . διὰ νὰ τα ὑπερασπισθῶ.

— Ὕστερ' ἀπὸ ὅσα ἔκαμαν, θὰ τολμήσετε νὰ τα κρατήσετε;

— Ναί.

— Τότε θὰ φύγω ἐγώ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀκράτητη.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ κ. Δούμανης.

— Ὥστε λοιπὸν μὲ διώχνετε;

— Διόλου· σεῖς θέλετε νὰ φύγετε.

— Ναί. Ἀλλ' ἂν με ἐπαρακαλούσατε νὰ μείνω. . ἴσως θὰ ἔμενα.

— Τώρα εἶνε ἀργὰ . . . δὲν παρακαλῶ κανένα.

— Διώχνετε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σας, διὰ νὰ βάλετε 'ςτὴ θέσι τοὺς κλέπτας!

— Ἀρκοῦν αἱ συκοφαντίαι, κυρία· εἰδεμὴ θὰ ἠναγκασθῶ πραγματικῶς ὅτι εἶσθε γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ μου!. . Λοιπόν, ἐπειδὴ φέρετε αὐτὸν τὸν τίτλον, σᾶς παραχωρῶ διὰ νὰ ζήσετε τὸ κτῆμα ποῦ ἔχω εἰς τὸ Λαχαλαί, δέκα λεύγας μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ. Δίδει εἰσόδημα εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα τὸ χρόνο. Σᾶς το χαρίζω.

— Μὲ πληρόνετε διὰ νὰ φύγω . . . Ὥστε ἐπιμένετε;

— Ἐπιμένω.

— Πολὺ ἄσχημα κάμνετε νὰ με μεταχειρίζεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον!

— Ἀντὶ εὐγνωμοσύνης, μὲ πληρόνετε μὲ ἀχαριστίαν. Τὸ προτιμῶ αὐτό.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης προτιμῶ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ εἶμαι ἐλευθέρα εἰς τὸ σπίτι μου, παρὰ νὰ ζῶ μὲ τέτοιους ἀνθρώπους!

Ἐξαίφνης ὁ θυμός της ἐκόπασε, καὶ ἐσυλλογίσθη τὸν υἱόν της.

— Καὶ ὁ Εὐτύχιος τί θὰ γίνῃ; Τὸν διώχνετε καὶ αὐτὸν ὅπως ἐμέ;

— Καθόλου· ἂν ὁ Εὐτύχιος ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ μαζί μου, θὰ τον κρατήσω πολὺ εὐχαρίστως. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν θὰ μείνῃ ἀκόμη ὁ κ. Γαζῆς. Τώρα καὶ αὐτὸς εἶνε πλούσιος.

— Ὅλοι λοιπὸν ἐπλούτισαν ἐδῶ μέσα, ξέχωρα ἀπὸ ἐμέ; . . .

— Πῶς; καὶ τὸ κτῆμα πού σας ἐχάρισα; . . Τελοσπάντων, πότε φεύγετε;

— Ὅταν θέλετε.

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι τὸ Λαχαλαὶ ἔχει ἀνάγκην νὰ κατοικηθῇ . . .

— Ἐννοῶ, θέλετε νὰ με ξεφορτωθῆτε μιὰν ὥρα ἀρχήτερα. Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ φύγω. Χαίρετε! Δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε πλέον· θὰ τρώγω εἰς τὰ δωμάτιά μου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ μὴν ἀλλάξετε συνηθείας τὸν ὀλίγον καιρὸν ποῦ θὰ μείνετε ἀκόμη ἐδῶ.

— Ἔκεῖνο το κορίτσι ἐγύρισε μαζί σας;

— Ἡ Μηλιά; Ναί. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τρώγῃ μαζί μου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ. Χαίρετε!

Καὶ ἡ κυρία Δούμανη ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν βροντωδῶς. Ἐντοσούτω, ἀνεβαίνουσα τὴν κλίμακα, ἐσκέπτετο: «Τὸ κτῆμα τοῦ Λαχαλαὶ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὀκτακόσιες χιλιάδες φράγκα. Πάλι καλά. Τὸ κακὸν εἶνε ποῦ τὰ παιδιὰ θὰ πάρουν ἐδῶ τὴ θέσι τοῦ Εὐτυχίου μου. . . Εἶχα δίκαιον νὰ τα μισῶ τόσον!»

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

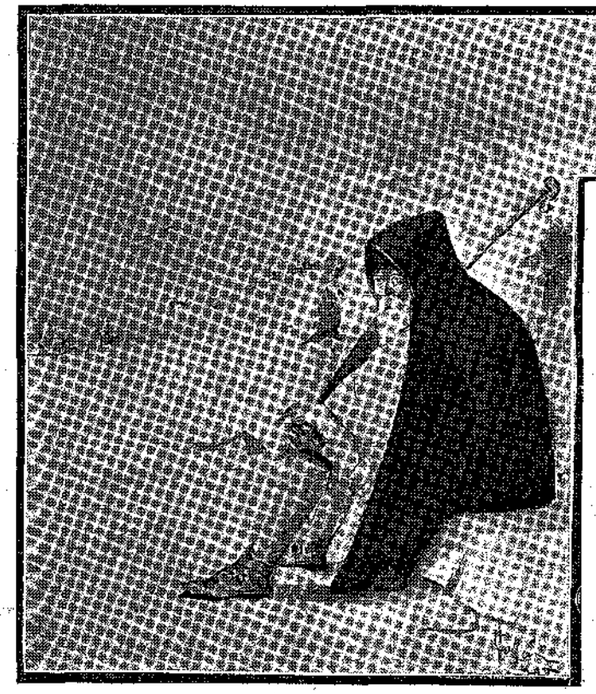

Δεκέμβριος

Πίσω ἀπ' ὅλους τοὺς μηνάδες ἐπροβάλλει ἀποστσμένος
κι' ἕνας γέρος, ὁ Δεκέμβρης μ' ἄσπρα γένεια καὶ μαλλιά
καὶ περνάει ἀπὸ τὸν κόσμο σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος
καὶ καμμιὰ 'ςτὸν ἐρχομό του δὲν ἀκούει χαρᾶς λαλιά.

Νέκρα τοῦ Ἅδου τὸν σκεπάζει καὶ βογκᾷ καὶ ἀναστενάζει
καὶ 'ςτὴν γῆ τὸ δάκρυό του μόλις πέση κρουσταλλιάζει
καὶ ὅλο κλαίει, γιατί ἔχει μαύρη τύχη· δὲν θὰ ἰδῇ
τριαντάφυλλο νἀνθίζῃ καὶ πουλί που κελαϊδεῖ.

Κρύο, χιόνια καὶ τρομάρα, ὅπου πάει, μαζί του φέρνει
καὶ 'ςτὸν δρόμο του ἐλπίδα δὲν λαμποκοπάει καμμιά.
τὸ κουφάρι του μὲ κόπο τὸ ἀρρωστημένο σέρνει
καὶ ἀπαντάει 'ςτὸν στεναγμό του μόνο ἡ μαύρη ἐρημιά.

—Θέλω, γέρο κακομοίρη, νὰ σε βάλω νὰ καθήσης
καὶ οὐ δίπλα 'ςτὴν γωνιά μας, μὰ φοβοῦμαι μὴν τὴν σβύσης,
γι' αὐτὸ τράβα 'ςτὴ δουλειά σου καὶ ἄφσε με νὰ ζεσταθῶ
καὶ γιὰ τοὺς δυστυχισμένους νὰ 'ναπροσευχηθῶ.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 56ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 18 Ἰουλ. ἐ. ἔ.

Εἰς τοὺς προηγουμένους Διαγωνισμούς, ἐσυνείθιζα νὰ ξεχωρίζω τὰ καλλίτερα διηγήματα, τοὐλάχιστον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα διεφελονείκουν τὸ Βραβεῖον,—νὰ τὰναλύω ἕνα-ἕνα μὲ κάποιαν λεπτομέρειαν, καὶ νὰ παρουσιάζω τὰ προτερήματά των καὶ τὰ ἐλαττώματα.

Ἀλλ' αὐτὸ ἐγίνετο ὅταν οἱ διαγωνιζόμενοι ἦσαν σχετικῶς ὀλίγοι καὶ τὰ διηγήματα, τὰ ἄξια τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν ὑπερέβαινον τὰ δέκα ἢ τὰ δώδεκα. Εἰς τὸν προηγούμενον Διαγωνισμὸν π: χ: ἐστάλησαν 240 διηγήματα. Εἰς τὸν παρόντα ὅμως ἐστάλησαν ἄνω τῶν τετρακοσίων πεντήκοντα (ἀριθ. 450!) Εἶνε ἀληθές, ὅτι διὰ τὰ περισσότερα δὲν θὰ ἄξιζε νὰ γίνῃ κανεὶς λόγος. Ἀλλὰ πάλιν, ἀπὸ αὐτὰ τὰ 450, δὲν θὰ ξεχωρίσω τοὐλάχιστον 100, ἄξια ἰδιαιτέρας προσοχῆς; Καὶ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν 100 αὐτῶν διηγηματογράφων ἂν θελήσω νὰναφέρω,—καὶ πρέπει νὰ το κάμω,—δὲν θὰ καταλάβω ὅλον σχεδὸν τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον διαθέτω διὰ τὸν Διαγωνισμόν; Ποῦ τόπος λοιπὸν διὰ νὰνακλύσω ἐν ἐκτάσει τὰ 20 ἢ 25 καλλίτερα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα διεριλονείκησαν τὸ Βραβεῖον;

Θέλω δηλαδὴ νὰ εἴπω, ὅτι ἂν ἔγραφα τὴν Κρίσιν τοῦ σημερινοῦ Διαγωνισμοῦ μὲ τὴν ἰδίαν ἀναλογίαν τῶν προηγουμένων, θἀφιέρωνα εἰς αὐτὴν ὁλόκληρον τὸ σημερινὸν φυλλάδιον. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ κατ' οὐδένα τρόπον, θὰ περιορισθῶ κατ' ἀνάγκην εἰς ὀλίγιστα καὶ γενικώτατα, καὶ ὅσους θὰ ἐπεθύμουν νὰναγνώσουν συμβουλὰς καὶ παρατηρήσεις ἐν γένει περὶ Συνθέσεως Διηγήματος, διὰ νὰ ὠφεληθοῦν εἰς τὸ μέλλον, θὰ τους παρακέμψω εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν (1896 καὶ 1897) ὅπου θὰ εὕρουν πολλὰ χρήσιμα πράγματα. Καὶ τί ἄλλο εἶχα νὰ κάμω; Νὰ δημοσιεύσω τὴν κρίσιν μὲ συνέχειαν, ὅπως τὰ μυθιστορήματα; Θὰ ἦτο ἀστεῖον. Δέν σας εἶπα ὅτι ἐγίναμεν τώρα πάρα πολλοὶ καὶ ὅτι δέν μας χωρεῖ πλέον τὸ φύλλον;

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν παρετήρησα, ὅτι τὰ διηγήματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου δὲν ἦσαν μόνον πολλά, ἀλλὰ καὶ καλά. Τόσον καλὰ μάλιστα, ὥστε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σήμερον λαμβάνουν Ἔπαινον, εἰς προηγουμένους Διαγωνισμοὺς θὰ ἐλάμβαναν Βραβεῖον. Ἀλλὰ τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ διήγημα τοῦ **Ἀρχιζιζάνιου**. Θὰ το ἀναγνώσετε εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον καὶ θὰ κρίνετε μόνοι σας. Πρὸς τὸ παρὸν θὰ σας εἴπω ὀλίγα περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ ἰδῆτε τί πρέπει νὰποφεύγῃ καὶ τί νὰ ἐπιζητῇ ὁ συνθέτων διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων.

Ἐν πρώτοις τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ἐνόησε πληρέστατα τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν διηγοῦντο αἱ εἰκόνες καὶ ἔγραφε κάτι τι, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τελείως μὲ αὐτάς. Δὲν ἔχει δηλαδὴ καμμίαν ἀπὸ τὰς παραλήψεις, παρεξηγήσεις καὶ τὰς ἀσυμφωνίας, τὰς ὁποίας παρετήρησα εἰς πλεῖστα ἄλλα διηγήματα. Οὔτε τὴν Ἀλεποῦν ἐπῆρε διὰ γάταν, οὔτε τὸν ἄνθρωπον πού την κτυπᾷ, διὰ πλούσιον κτηματίαν, οὔτε τὰ ἐρείπια τῆς ἑστίας διὰ τὴν οὐράν τῆς Ἀλεποῦς, ἡ ὁποία ἐκόπη ταχὺ ἀπὸ τὸ κτύπημα! Ἔπειτα περιωρίσθη μόνον εἰς ὅσα λέγουν αἱ εἰκόνες καὶ δὲν ἔγραψε περιττὰ πράγματα. Δὲν θέλω δηλαδὴ νὰ εἴπω, ὅτι ἔκαμε μίαν ξηρὰν ξηροτάτην περιγραφὴν τῶν εἰκόνων, ὅπως ἔκαμαν μερικοὶ ἄλλοι. Ὄχι, ἀπεναντίας τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ἔπλασεν, ἐδημιούργησεν ἓν σωστὸν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν εἰκόνων. Ἀλλὰ δὲν ἐξετράπη εἰς λεπτομερείας φορτικάς, οὔτε ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ θέμα του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ περιπέτεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀλεποῦς—ἓν ἐπεισόδιον καὶ τίποτε ἄλλο. Δὲν μας διηγεῖται λοιπὸν διὰ μακρῶν τὸν προηγούμενον βίον τοῦ ἥρωός του, οὔτε πότε καὶ πῶς ὑπανδρεύθη μᾶς λέγει, οὔτε πόσα παιδιὰ εἶχε, οὔτε ποῦ ἐγεννήθη, οὔτε ποῦ ἀπέθανε... Αὐτὰ θὰ εἶχον θέσιν εἰς ἄλλου εἴδους διήγημα, καὶ ὅσοι τὰ ἔγραψαν, ἔκαμαν τὸ διήγημά των ὀλωσδιόλου ἀσύμμετρον καὶ ἀκαλαίσθητον. Ἄλλο σπουδαιότερον εἶνε ὅτι τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ἔγραψε μὲ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Δὲν ἔγραψεν οὔτε «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον μιᾶς Ἀλεποῦς» οὔτε «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἑνὸς Γάλλου περιηγητοῦ» κατὰ μίμησιν τοῦ βραβευθέντος ἄλλοτε διηγήματος, τὸ ὁποῖον ἐπεγράφετο «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον ἑνὸς Ἀτάκτου». Τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ἔκαμε σύνθεσιν νέαν ἰδικήν του, εὗρε δηλαδὴ *τρόπον* διαφορετικόν, διὰ νὰ διηγηθῇ τὴν ὑπόθεσιν. Ἀκόμη καὶ τὸν ἥρωά του, τὸν ὁποῖον τὰ 99 ἑκατοστὰ τῶν ἄλλων μᾶς παρουσιάζουν ὡς ξυλοκόπον, τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**—καὶ μόνον αὐτό,—τὸν ἔκαμε Δασοφύλακα. Καὶ μὲ τί φυσικότητα πλέκει τὴν ὑπόθεσίν του, καὶ μὲ τί ἁπλότητα φθάνει εἰς τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα! Ἡ ὁλοτομία ἀπαγορεύεται· ὁ δασοφύλαξ εἶνε ἐκεῖ διὰ νὰ ἐμποδίζῃ καὶ νὰ καταδιώκῃ τοὺς ὁλοτόμους. Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος πατεῖ τὸν νόμον καὶ ὁλοτομεῖ συχνὰ πρὸς... ἰδίαν χρῆσιν. Σήμερον π: χ: κόπτει ξύλα, διὰ νὰ μαγειρεύσῃ. Ἀλλὰ παρεμβαίνει ἡ Ἀλεποῦ, ὡς τιμωρός, καὶ τὸν ἀφίνει νηστικόν, Καὶ μας ἔρχεται νὰ εἴπωμεν: «Καλὰ νὰ πάθῃ! Ἀφ' οὗ δὲν ἀφίνῃ τοὺς ἄλλους νὰ κόπτουν ξύλα ἂς μὴν ἔκοπτε καὶ αὐτός». — Βλέπετε μὲ πόσην δεξιότητα ἀπέφυγε αὐτὸν τὸν σκόπελον τὸ **Ἀρχιζιζάνιον**, τὸν σκόπελον τοῦ ἠθικοῦ διδάγματος, τὸ ὁποῖον μερικὰ ἄλλα διηγήματα τὰ μετέβαλεν εἰς κατήχησιν ἢ εἰς διδασκαλίαν ἀπ' ἄμβωνος. Ἄλλοι π: χ: ἐκεραυνοβόλησαν τὸν θυμόν, ὁ ὁποῖος παραφέρει τὸν ξυλοκόπον ὥστε νὰ φονεύσῃ τὴν Ἀλεποῦ· ἄλλοι ἐστιγμάτισαν τὴν ἀσυνεσίαν του (ἐν ᾧ καὶ ποῖος εἰς τὴν θέσιν του δὲν. ἠμποροῦσε νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔπαθε;) ἄλλοι τὸν ἐκατηγόρησαν ὡς μέθυσον, ἐνῷ δὲν ἦτο καμμία ἀνάγκη νὰ φανῇ μεθυσμένος,—καὶ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μάλιστα.—Ἐν γένει τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ἀπέφυγεν ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικά, διετήρησε μέχρι τέλους τὴν φαιδρότητά του — τὴν φαιδρότητα ἡ ὁποία χύνεται ἀπὸ τὰς εἰκόνας,—καὶ ἂν ὑπάρχῃ καὶ κάποιον δίδαγμα εἰς τὸ διήγημά του, τοῦτο δὲν λέγεται σχεδόν, ἀλλ' ἐξάγεται, λογικώτατα καὶ ὡραιότατα.

Εἶνε περιττὸν τώρα νὰ εἴπω, ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ **Ἀρχιζιζανίου** εἶνε πάρα πολὺ ὡραία, φυσικὴ καὶ κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν· εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἔχει ὕφος, καὶ ὅτι σκορπίζει παντοῦ, εἰς ὅ,τι γράφει, τὴν σπινθηροβολοῦσαν εὐφυΐαν του. Αὐτὰ τὰ ἠξεύρομεν καὶ ἀπὸ ἄλλους Διαγωνισμούς, καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς του κα. ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις του... Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι καὶ ἄλλων διηγήματα παρουσιάζουν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὰ τελευταῖα αὐτὰ προτερήματα. Ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ **Ἀρχιζιζανίου** ὑπερέχει, διότι παρουσιάζει καὶ ἄλλα,—ἐκεῖνα περὶ τῶν ὁποίων εἶπα ἀνωτέρω,—καὶ τόσα προτερήματα, ὅλα μαζὶ ἡνωμένα, εἰς κανὲν ἄλλο διήγημα δὲν εἶδα.

Τώρα ἔρχομαι εἰς τὴν Ἀπονομὴν τῶν Βραβείων:

Α' Βραβεῖον: Ἀρχιζιζάνιον.

Β' Βραβεῖον: Καρδερίνα, Αὔρα τοῦ Εὐξείνου.

Γ' Βραβεῖον: Τελευταία Χελιδών, Πομπεϊκὴ Φλογέρα, Γαλανὴ τοῦ Αἰγίου.

Α' Ἔπαινος: Τζι-Τζὶ Μπούμ-Μπούμ, Ναυτοπούλα, Ἀντίο Μαστέλλο, Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου, Ψάλλων Ρύαξ, Ἀλέξανδρος Γ. Σκριβαξεβάνος, Ἀγγουρολογιώτατος, Τρεχαγυρευόπουλος, Ταπεινὸν Ἰον, Τρικυμιώδης Μαλέας, Δημήτριος Π. Δρίβας, Τσούχτρα, Τάνταλος, Βίγλα.

Β' Ἔπαινος: Νακρὰ Καλλιτέχνις, Χρυσορρόας Πακτωλός, Κορυφόλανος, Ἄρατος, Ἱκέτης τῆς Ἐλεινῆς Μορφῆς, Ο. Γιαλλινᾶς, Ναϊάς, Πλοίαρχος Ἀὰν Γκὸ, Ἐλεύθερος Ἕλλην, Ἶρις, Ἀσημένιο Κῦμα, Μπουμπουνισμένο Μυαλό, Γοτταρρέδος τοῦ Βυλλιόνου, Σπασμένος Φεγγίτης, Γόρδιος, Ἥμερος Περιστερά, Φιλόπατρις Ἰάς, Ἀνδρέας Φ. Πρίνεζῆς, Ποιητικὸς Νάρκισσος, Ἐρυθρὰ Καμέλια, Φίλανθος, Φελδη.

Γ' Ἔπαινος: Λευκὸς Κόρακ, Χειμωνιάτικη Λιακάδα, Σκανδαλιάρης, Ἰάνα, Ζοφερὸς Μεσαίων, Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, Μὰ Τρελούλα, Ἰουλία Ν. Γιαννούλη, Ἀετὸς τῆς Ἴδης, Βαρβαλαμπούμπας, Ἠθοποιὸς Κήν, Νέος Ἡρακλῆς, Δημ. Δίπλας, Κολοκυθόσπορος, Δημ. Κ. Ζαλοκώστας, Μπὰμ-Μπούμ, Αὔρα τοῦ Βουνοῦ, Πέτρος Ἰατροπούλος, Μακρολέλεκας, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Σκαφιδάκι, Ἀργύρης Σακουνάκης, Ἀπότομος Βράχος, Σωτήριος Α. Παναγιωτόπουλος, Ἀνταβίρου Ρόδου.

Εὔφημος Μνεία: Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς, Ἥρως τοῦ Μεσαίωνος, Λυρικὸς Ποιητὴς Ε. Ἰσιδωρόπουλος, Ἀχὰ Πέτερς, Δημήτριος Παρρησίου, Ἐλένη Α. Μπαρμπαρέσου, Κραυνὴ τῆς Πατρίδος, Ἰωάννης Ν. Καζούλλης, Μεσολογγιτάκι, Ὀρέστης Ε. Χρηστίδης, Δημ. Ν. Νικολαΐδης, Ἕλλην Πυροβολητής, Μέλας Ἀστήρ, Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Γεώργιος Κώττας, Ἀπόστολος Ι. Μαρίνος, Ἄγνωστος Ἥρως, Μιχαὴλ Α. Συριώτης, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, Ἀγρία Ἀγκινάρα, Καρηρεύς, Ἀσκασία Δημητρίου, Κορακία Μακρῆ, Φεγγόβολη Αὐγούλα. Πρόδρομος Θ. Ἀδάμ, Βασιλικὴ τῆς Λέσβου. Ρωσσικὴ Καραμέλα, Τέττιξ τῆς Ἀχαΐας, Ἀσπροποταμίτης, Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, Κυματίζουσα Θάλασσα, Βρεταανικὸς Ἀστήρ, Στέφανος Κότενος, Ἔμμ. Ἰωαννίδης, Πέτρα Σκανδάλου.

Ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἐτέθη τιμητικῶς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα Α' Βραβείου εἰς τὸν περυσινὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος.

Τὸ διήγημα τοῦ *Ἀρχιζιζανίου* θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὰ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Μακρολέλεκας* φωτογραφούμενος:

— Ποῦ νὰ βλέπω;

— Ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον.

— Πολὺ σᾶς παρακαλῶ, κύριε Φωτογράφε, νὰ μου βγάλετε καλὰ τὰ μάτια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρηγορίου

***

Τὸν *Τοὺμ-Περεραί-Μουζὲ* εἶχεν ἐπιπλήξῃ ὁ πατέρος του, ἡ δὲ μητέρα του τὸν ὑπερασπίσθη. Τὸ ὅράδυ λοιπὸν εἰς τὴν προσευχήν του παρακαλεῖ ὡς ἑξῆς: «Παναγία μου, κάμε νὰ γίνουν ὅλοι οἱ ἄνδρες γυναῖκες καὶ ὅλες ἡ γυναῖκες ἄνδρες, διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίζουν τότε καὶ ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς!...»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τί μι Μέλει

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας πάντας ὅσους ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχαρῶν ἐπὶ τῇ ὀναμαστικῇ του ἑορτῇ μὲ τόσον θερμὰς ἐκφράσεις καὶ μὲ τόσον εἰλικρινεῖς εὐχάς. Ἐκ τῶν ἀπείρων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβε, μὲ παρεκάλεσε νὰ δημοσιεύσω τὴν κατωτέρω, ἡ ὁποία τοῦ ἔκαμε, καθὼς καὶ εἰς ἐμέ, ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν.

Πρὸς τὸν κ. Νικόλ. Παπαδόπουλον.

Ἀθῆναι, 6 Δεκεμβρίου 1898.

Ἀγαπητὲ καὶ σεβαστέ μας φίλε!

Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ δεχθῆτε τὰς ἐγκαρδιωτάτας καὶ εἰλικρινεστάτας εὐχάς μας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἑορτῇ Σας.

Σᾶς εὐχόμεθα, πολύτιμε φίλε, νὰ ζήσετε χρόνια πολλὰ κ' εὐτυχισμένα, νὰ ἰδῆτε ὅλους τοὺς πόθους Σας πραγματοποιουμένους, καὶ ὡς στεφάνωμα τῶν ἀτρύτων μόχθων Σας, νὰ ἰδῆτε εἰς προσεχὲς μέλλον τὴν ἀγαπητήν μας «Διάπλασιν» ταὐτην, ὁποίαν ὅλοι μετὰ παλμῶν τὴν ὀνειρευόμεθα.

Οἱ εἰλικρινῶς ἀγαπῶντες ὑμᾶς:

Γεώργιος Τ. Οἰκονόμου.
Κούλα Τ. Οἰκονόμου.

Ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὸ περίσσευμα τῆς διπλῆς συνδρομῆς του θὰ ἐγγράψῃ ὡ; συνδρομήτριάν μου μίαν ἄπορον κόρην. Τὸ αὐτὸ θὰ πράξῃ καὶ ἡ *Φιλόπατρις Ἰάς*, καὶ ἡ *Φθινοπωρινὴ Νύξ*. Τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν εὐγενῆ των ἔμπνευσιν:

«Αὐτὴν τὴν στιγμὴν — μοῦ γράφει ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος*, — ἔλαβα τὰς Ἀγγελίας καὶ τὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ Ἐσπάθωμα. Ἔσο βεβαία ὅτι προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις νὰ ἐξισπαθώσω, οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ μου γράψῃς, διότι ἄλλο δὲν σκέπτομαι παρὰ πῶς νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τὴν πολυαγαπημένην μου Διάπλασιν. Βεβαίως κάτι μάγια θὰ ἔχῃς ποῦ κατορθόνεις νὰ μας μαγεύῃς ὅλους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι δὲν πιστεύω κανὲν ἄλλο περισσότερον νὰ ἔχῃ τόσον ἀφωσιωμένους καὶ πιστοὺς φίλους. —Ἄ, τὸ καυχῶμαι!—Ἂν ἔλθω καμμίαν φορὰν εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἔλθω ἓν ἀπάγευμα νὰ πάρω τὸ τσάϊ μαζί σου. Σύμφωνοι;» Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καὶ γρήγορα μάλιστα, πρὶν τελειώσῃ ἕνα θαυμάσιον τσάϊ ποὺ μου ἔστειλε μία συνδρομήτριά μου ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν.

Μὲ συνεκίνησεν ὑπερβολικά, *Νικόλαε Δ. Κιτσίκη*, ἡ πένθιμος ἐπιστολή σου, μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῆς σκληρᾶς ἀπωλείας τοῦ Πατρός σου. Ἐνωρίς, ὦ, πολὺ ἐνωρὶς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ σε ἀφήσῃ ὀρφανόν. Ἀλλὰ παρηγορήσου, ὁότι εἶνε μέγας. Καλὰ λέγεις! Ποτὲ δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψῃ Αὐτός! καὶ εἰς τὸν μετέπειτα βίον θὰ σου δώσῃ τὴν ἰσχυράν Του βοήθειαν, διὰ νὰ τιμήσῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου, καὶ νὰναδειχθῆς ἐνάρετος ὅπως ἐκεῖνος, καὶ νὰ παρηγορήσῃς καὶ νὰ ἐκανοποιήσῃς τὴν βαρεῖαν δοκιμασθεῖσαν μητέρα σου, ἡ ὁποία εἰς σὲ ἔχει τώρα ὅλας της τὰς ἐλπίδας!

Καὶ ἄλλος σκληρότατος θάνατος μοῦ ἀγγέλλεται αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Εἰς τὴν αὐχήν τῆς ἡλικίας της καὶ τῶν χρυσῶν της ἐλπίδων, ἀπέθανεν ἡ λατρευτὴ καὶ ἀλησμόνητος φίλη μου **Ἠλενίτσα Ι. Δρόσου**, τοῦ δικαστοῦ, ἡ τόσον γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ρωμύλο*; τὸ ὁποῖον ἐπῆρε κ' ἔθωσε εἰς τὴν περυσινὴν Ἀλληλογραφίαν... Ὦ, νὰ ἐθλέπατε μὲ τί πόνον μοῦ γράφει ὁ ἀδελφός της, ὁ ἀγαπητός μου φίλος: *Δημήτριος Δρόσος*, πόσον ἀπαρηγόρητα κλαίει τὴν μονάκριβην ἀδελφούλαν του, τὴν χαρὰν καὶ τὸ στόλισμα τῆς οἰκογενείας του! Καὶ πῶς νὰ τον παρηγορήσω τώρα; Τί ἄλλο νὰ του εἰπῶ, εἰμὴ ὅτι συμμερίζομαι ὅλον του τὸ πένθος καὶ ὅτι κλαίω μαζί του κ' ἐγώ;

Ὁ Ἀνανίας, *Κεραυνέ*, ἐπροτίμησε τὸ *ἡμεῖς* ἀντὶ τοῦ *μέλος*, ὅότι ἡ νέα λέξις προκύπτει κάπως δυσκολώτερα· τοιαύτας δὲ μετοβολὰς κάμνει συνήθως εἰς τὰς δημοσιευομένας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις Οἱ συνεργάται μου ἰδίως ὁ κ. Φαίδων καὶ ὁ κ. Ν. Χατζιδάκης σ' εὐχαριστοῦν διὰ τοὺς ἐπαίνους σου. Ἡ γνώμη σου διὰ τὸ Λεύκωμα ἐλήφθη πρὸ πολλοῦ καὶ εἶνε ὡραία.

Δώδεκα ἡμέρας διαρκῶς εἰς τὸ κρεββάτι τὸ *Μεσολογγιτάκι*, φαντασθῆτε! Αὐτὸ ὅμως δὲν το ἐμπόδισε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ ξαναδιαβάσῃ τὸν «Πρόαντα» ἀπλήστως καὶ νὰ μοῦ γράψῃ τὰς ἐντυπώσεις του εἰς μίαν ἐπιστολὴν ἐκτενεστέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν... Πῶς εἶσαι τώρα; ἔγινες καλά; ἐσηκώθης;

Καὶ ὑπάρχει φράσις ἱκανὴ νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς καθυστεροῦντας σκοπίμως τετράδια Μ. Μυστικῶν, *Δούκισσα*; Πραγματικῶς, καθὼς λέγεις, ὁμοιάζουν μ' ἐκείνους ποῦ δανείζονται χρήματα καὶ δὲν τα ἐπιστρέφουν. Εἶδα καὶ τὴν κωμικατραγικὴν σκηνὴν τοῦ ψευτο-Ὀθέλλου. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἦτο ὁ ἀληθινός! Φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τον εὕρῃς ποτέ!

"Ἐλαβα τὴν ἀπάντησιν τῆς ἀδελφῆς σου, *Δεμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου*· τὴν δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ τὴν παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ θέλει δὲν εἶνε ἐλεύθερον.

Μικρὰ Ἰάτρισσα, (σὺ πού μου γράφεις ἀπὸ τὴν Τρίπολιν τῆς Βαρβαρίας) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Πραγματικῶς ἤρησες πολὺ νὰ μου γράψῃς καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου γράψῃς συχνότερα.

Μυστικὴ Φωνὴ, θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μου γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου νὰ τὴν γνωρίσω. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων, τὰ ὁποῖα προτείνει, ὅλα εἶνε ἐλεύθερα, ἐκτὸς τῆς *Ἀθῶας Περιστερᾶς*, ἐπομένως ἂς ἐκλέξῃ ὅπιον τῆς ἀρέσει καλλίτερα

Ζοφερὲ Μεσαίων, δὲν ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον εἰς κανένα ἂν ἀνταλλάσσῃς ἢ ὄχι Μ. Μυστικά. Ὡς πρὸς τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἶπότε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ δέχεσαι τὰς προτάσεις τῶν ἄλλων, καὶ νὰ προτείνῃς καὶ σὺ πρὸς ὅσους θέλεις.

Ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξειδίου σου, *Φωτιὰ καὶ Λαύρα*! Προπάντων ἐγέλασα πολὺ μὲ τοὺς Κενέζους ποῦ εἶδες, μὲ πλεξίδες σὰν τοῦ ποντικοῦ τὴν οὐρὰ καὶ μακρυὲς σάν... τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ἀνανία! Ἀλήθεια τί ὡραῖα θὰ εἶνε τὰ ταξείδια σου ὅταν θὰ μάθῃς ζωγραφικὴν καὶ θὰ τα συνοδεύῃς μὲ εἰκόνας!

Πραγματικῶς, *Τσούχτρα*, καλὸν μέσον εὐρῆκες πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν, δηλαδὴ νὰ δανείζῃς πρὸς ἀνάγνωσιν παλαιοὺς μου τόμους πρὸς μὴ συνδρομητάς, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐλκυσθοῦν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Σὲ ὑπερευχαριστῶ ὅτι· ἄλας αὐτὰς τὰς φροντίδας καὶ σὲ συγχαίρω ὅτι· ὅσα γράφεις περὶ «Πρόαντος».

Τώρα ποῦ ἐπῆγε εἰς τὸ Κάτρον τὸ *Φύλλον Τριανταφύλλου*, ἔγραψε ἐκεῖ εἰς μίαν ἐφημερίδα πολλὰ κολακευτικά δι' ἐμὲ καὶ ὅταν ἐγύρισεν ἐδῶ ἔστειλεν 25 ἐπισκεπτήριά του μὲ συστάσεις πρὸς διαφόρους φίλους του διὰ τὸ ἐσπάθωμα. Μὴ εἶνε νὰ μὴν ἀγαπῶ τέτοιον φίλον;

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὰ μέλη τοῦ ἐν *Σμύρνῃ Συνεταιρισμοῦ* δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφουν διὰ τῆς Γραμματέως *Δ:ς Πολυμνίας Δασκάρεως*.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ το ἐσπάθωμα, *Μακρουνάδα*. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἐγνώρισα τὸν νέον μου φίλον *Θ. Μ.* Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνει προτιμῶ τὸ *Διαβολάκι*. Εἶπὲ τού το.

Ἀτυχῆ, εἶδα ὅσα μοῦ γράφεις καὶ πολὺ πολὺ ἐλυπήθηκα. Ἡ νέα ψυχὴ δὲν πρέπει νὰ καταβάλλεται ἀπὸ τὰς ἀτυχίας τοῦ παρόντος· πρέπει νὰ τας περιτρονῇ καὶ τας ὑπερανδᾷ. Ὅλα παρέρχονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ὅταν ἔχῃ κανεὶς μέσα του ἐλπίδα, δὲν χάνει ποτέ.

Διὰ τοὺς λύτας. Ὅσοι τώρα τελευταίως μοῦ ἔστειλαν λύσεις δύο φυλλαδίων γραμμένας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον Κόρτου τῶν λύσεων ἂς μάθουν ὅτι τοῦ ἑνὸς μόνου φυλλαδίου αἱ λύσεις θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν, τοῦ δὲ ἄλλου θὰ εἶνε ὡς νὰ μὴ ἐστάλησαν. Δὲν τὸ εἶπομεν αὐτὸ τόσες φορές; Δὲν εἶπα, ὅτι τοποθετῶ χωριστὰ τὰς λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐξελέγξεως; Ἤτο λοιπὸν περιττὸν νὰ γίνῃ ὁ Χάρτης τῶν Λύσεων, ἀφ' οὗ καθένας κάμνει πάλιν ὅ,τι θέλει!

Ἀθπαθμοί, πληροφορίαι: Ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* παρακαλεῖ ὅσους θὰ λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τιμήσουν τὸ Λεύκωμά της διὰ μιᾶς των ζωγραφικῆς, νὰ κάμουν τὸ καλλιτέχνημά των ἴσον πρὸς μίαν σελίδα τοῦ τετραδίου Μικρῶν Μυστικῶν—ἡ *Λειμωνιάτικη Λιακάδα* δέχεται ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, καὶ περιμένει ἐπιστολήν της· —ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* δέχεται ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας* καὶ περιμένει ἐπιστολήν του· — ὁ *Ἐρρῖκος Ι. Ἰοσαδρώσκης* ζητεῖ τάχιστα τοῦ *Μικροῦ Ὀθέλλου* τοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ καὶ Ἀλληλογραφίαν· — ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* πληροφορεῖ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* ὅτι τὸ ὁρχικά του εἶνε Γ. Β. Σ. καὶ ὅτι κατοικοῦν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν·—τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* συγχαίρει τὸν *Ἕκτορα τὸν Τρῶα* διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Ε' Κυριακῆς (τώρα ἐξύπνησε, ἡ μᾶλλον τώρα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Νότιον Πόλον...)—ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας* δέχεται ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Λειμωνιάτικην Λιακάδαν* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·—ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* ζητεῖ τάχιστα τῆς *Βασιλίσσης Μαργοῦς*, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ὠραίαν Κέρκυραν* ἂν ἐπέστρεψεν εἰς Πάτρας·—ὁ *Βραδίδας* καὶ *Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας* ἀσπάζονται τὸν *Νικόλαον Σ. Καράβαν* καὶ τῷ εὔχονται ἔτη πολλά·—ἡ *Κατσαρίδα* καὶ ὁ *Λάμπρος Παπαγεωργίου* συγχαίρουν τὸν *Περσέα* διὰ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ἡ *Ζαππὶς* μὲ τὸν *Μικρὸν Κατεργάρην*, *Βοσκοπούλιν τοῦ Παρνασσοῦ* καὶ *Ἀγκάθι*. — τὸ *Δαιμονάκι* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* — ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέττη* — ὁ *Τρεκυμιώδης Μαλέας* μὲ τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* καὶ *Τρεχαγουρευόπουλον* · — ἡ *Ἀγαρίστη* μὲ τὴν *Θέλπουσαν*. *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*, *Πλησιφανῆ Σελήνην*, *Ἀτυχῆ* καὶ *Πρόσεχε Καλά* · — τὸ *Χιονοσκεπὲς Ὄρος* μὲ τὸ *Ἀγκάθι* καὶ *Κάτσε Βρέστο* — ὁ *Ἀτυχὴς* μὲ τὸ *Παιδὶ τοῦ Λαοῦ*. *Κομιτίζουσαν Θάλασσαν Ἱπποδάμειαν*. *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Δούκισσαν* · — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Πιστὸν Σύμμαχον*, *Ἐτοιμόρροπην Οἰκίαν*, *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Αὐγήν* · — ὁ *Χρυσορράς Πακτωλὸς* μὲ τὸν *Αὐγερινὸν*. *Νικόλαον Καρβούνην*, *Ἀνθισμένον Μενεξὲ*, *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* · — ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ *Δ. Δρίβαν* · — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἄνοιξις* μὲ τὴν *Δδα Σατωβριάνδου* καὶ *Ἀφρόεσσαν*· ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Αὐγερινὸν*, *Δίρκ Πέτερς*, *Ὑποψήφιον Δόκιμον*, *Ἀνθισμένον Μενεξὲ* καὶ *Μενεξεδένιαν* · — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Μικρὰν Περιηγήτριαν* καὶ *Περσέα* — ἡ *Κατσαρίδα* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ἰωάννην Δάρκ*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* · — ὁ *Λάμπρος Παπαγεωργίου* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, *Ἀντίο Μαστέλο* καὶ *Ἐλίζαν Γέρυξερ* — ὁ *Ἀριὲλ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* · — ὁ *Ἀργυρότοξος* μὲ τὸν *Ἤθοποιὸν Κήν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*, *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Δύσιν* · — ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὸν *Βρεττανικὸν Ἀστέρα*, *Πόρον Ναυτόπαιδα* καὶ *Μικρὰν Περιηγήτριαν* — ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὸν *Αὐγερινὸν* καὶ *Δεσποινίδα Δῆ Λούγκ Τσάγγ* · — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Μυλαίδην* καὶ *Ἐλένην Πράτσικα* · — τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* — ἡ *Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Μικρὰν Περιηγήτριαν*, *Μπόῦφον* καὶ *Κοκκινόσκουφην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Νίτσαν* καὶ *Κωνσταντῖνον Ἀλεξανδράτουλον*, *Εὐάγγελον Ι. Δούκαν*, *Ἀγαρίστην* καὶ *Ἀγρυπνον Φάρον* (τί ὡραία κάρτα !) *Ἀερόστατον*, *Ἀσπρην Γάταν* (εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὸν νόνον σου, καὶ πολλοὺς μπουναμάδες τὴν Πρωτοχρονιάν.) *Βίγλαν* (ὡραιότατον τὸ σχέδιόν σου· κάποτε θὰ τὸ συμβουλεύσω καὶ εἰς τοὺς φίλους μου διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ τότε εἶνε ποῦ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος !) *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* (περαστικὰ· ὅλα τὰ δέλτια εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κυριακήν·) *Ἀναχατοσούραν*, *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιάν*, *Εὐφορίωτα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (τί ἐνθουσιώδης ποῦ εἶσαι ! τί κρίμα νὰ μὴ μου γράψῃς συχνότερα·) *Γιαννάκην Κ. Μαυρῖκον*, *Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα* (ἔστειλα ἄλλας 5 ἀγγελίας· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀμπρον Π. Παπαγεωργίου*, *Λευκὸν Ἐλέφαντα* (ἔστειλα·) *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἐσπευσες, βλέπω ἐκ τῶν πρώτων· εὖγε !) *Δέκιον Μῦν*, *Νικόλαον Δεκαβάλλαν* (βεβαίως) *Δίρκ Πέτερς* (ὄχι· ἔκαμες λάθος·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* (ἡ πρὸς τὴν *Ἴριδα* ἐπιστολή σου ἐστάλη·) *Μακρολέλεκαν* (σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ σου θείου·) *Φῖγ Μοῦ-Λῆ*, *Σκαφιδάκι*, *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν* *Φωτοβόλον Ἀκτῖνα*, *Τελευταίαν Χελιδόνα*, *Βαρδιλαμπούμπαν*, *Ἥμερον Περιστεράν*, *Αὐγερινὸν σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου· ἀμφιβάλλεις ὅτι ἄμα εὑρεθῇ ὁ *Ὀθέλλος*, θὰ σὰς τὸ ἀναγγείλω ;) *Δρόσον τῆς Τροιζηνίας*, *Γ. Π. Κρομμυδόπουλον* (ἀναμένω τὴν περιγραφὴν τῆς σκηνῆς·) *Τριόπιον Ἀπόλλωνα* (ὁ ὑπολογισμός σου εἶνε ὀρθός· διὰ τοῦτο εἶμαι τόσον βεβαία ὅτι θὰ ἔχωμεν 2000 νέους συνδρομητάς·) *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ἀφ' οὗ φροντίζῃς μὲ ὅλην σου τὴν προθυμίαν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπιτέλους θὰ εὕρῃς·) *Θέλλαν* (δὲν πιστεύω νἀρνήσῃς πάλιν τόσον διὰ νὰ μου γράψῃς !) *Μικρὰν Πιαρίσταν*, *Μικρὸν Πιαρίστατον* (ναί· εἶνε ἠθικὸν καὶ ἐξαίρετον·) *Φθινοπωρινὴν Νύκτα*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἄγριον Μάγδην* (μπᾶ ! καὶ μήπως ἡ ἀνταλλαγὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ ψευδώνυμον ;) *Τρεχαγουρευόπουλον* (ξεύρω κ' ἐγώ; καθόλου δύσκολον νὰ τον ἔπιασε ὁ Μπόγιας ! *Φίλαθον* (τὸ ἐνταῦθα Κατάστημα Σίδνεϋ Νόελ πωλεῖ Γραφομηχανὰς ἀπὸ 500-600 φρ.) *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Ἰωάννην Γρεῦ* (νὰ ἤμουν ἀπὸ ἕνα μέρος νὰ σας ἔβλεπα μέσα εἰς τὸν κῆπον· τὰ καῖμένα τὰ τριαντάφυλλα !) *Δεσποινίδα Δῆ Λούγκ Τσάγκ*, *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου*, *Τρικέφαλλον Τόραν* (μαχλῖρι δίκοπο ἔ ; πώ, πώ, πώ !) *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* (τὰ ἔλαβα, ἀλλ' κάνευ γαμματοσήμου· ὀφείλεις 40 λεπτά·) *Γ. Α. Κάσταν* (τότε στεῖλε ἄγγελίας εἰς ἄλλας πόλεις·) *Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν* (ἔστειλα·) *Ν. Γ. Ρεβελῆν* (ἔστειλα·) *Ρὰς Ἀλούλαν*. (αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους !) *Ἱππότην Μαντζουράναν* (ὄχι, τοιοῦτον συνδρομητὴν δὲν ἔχω· ἰδὲ τί γράφω σήμερον διὰ τοὺς Λύτας·) *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (δύο ἦσαν διαθέσιμα, τὰ ὁποῖα ἔστειλα πρὸς *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*·) *Χιονοσκεπὲς Ὄρος*, *Κασσιόπειαν*, *Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα*, κτλ. κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6ην Δεκεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρ.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

775. Λεξιγρίφος.

Πέντε γράμματ' ἂν συνδέσῃς.
Κράτος τι θάκοτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

776. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ζήτησέ με
Εἰς τὴν Ἀριθμητική,
Κι' ἂν μου κόψῃς τὸ κεφάλι,
Στὴν Ἀρχιτεκτονική.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλουσας Ρύακος

777. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε *νῦ* καὶ βάλε *λάμβδα*
Καὶ ἂν ἄλλαξε, σὺ κρίνε :
Ἓν δωδέκατον δὲν ἦτο ;
Ἓν δωδέκατον δὲν εἶνε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλκομοῦ Κοσμου

778. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἀπὸ πάνω σκαριδάκι,
Ἀπὸ κάτω πλαστηράκι,
Καὶ 'στὴ μέση κοπελιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέρμωνος

779. Ῥόμβος.

```
        *
      * * *
    * * * * *
  * * * N * * *
    * * * * *
      * * *
        *
```

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθέτως καὶ ὁριζοντίως νἀναγινώσκωνται αἱ αὐταὶ λέξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λούσιου

780. Ζῆτα.

```
+ + + + +
. . . + .
. . + . .
. + . . .
+ + + + +
```

Νἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νἀναγινώσκωνται τρεῖς πόλεις· ἐπίσης καὶ αἱ στιγμαί, ὥστε μετὰ τῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυρῶν, νἀποτελέσουν ὁριζοντίως τρεῖς ποταμούς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Π. Δρίβα

781-763. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἡρέων

1—2. Τὸ Σάββατον καὶ ἡ Τρίτη εἶνε ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος.

3. — Ὁ χοῖρος εἶνε τὸ πλέον ἀκάθαρτον ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτταβίου Ρόδου

784—785. Ἀδτεῖα παροράματα.

1. — Ὁ ποὺς εἶνε σῶον χρήσιμον.

2. — Ἡ αὐλαία ψάλλει καὶ καλπαφορεῖ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλκούσης

786.—787. Λογοπαίγνια.

1.—Ἂν κρίνῃ τις ἐκ τῶν ψευδωνύμων των, ποία εἶνε ἡ νεωτέρα καὶ ποία ἡ γεροντοτέρα ἐκ τῶν συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλκομοῦ Κοσμου

2. — Ποῖος κλαίει, παραπονούμενος ὅτι μένεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Ἀνατολῆς

788.—792. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

ταῦρος, κράτος, ἅλμα, Σάρα, ὠχρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς, Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

793. Φωνηεντόλιπτον.

θλ-ρσκν-πσ-μ-στ-μνν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιλτιάδου

794. Ἐλλιποσύμφωνον.

ε-αεη-εε.

Ἐστάλη ὑπὸ του Φιλέμμονος

795. Γρῖφος.

Τω ὤχ ! ὤχ ! ὤχ ! ὤχ ! ὤχ ! ὤχ ! ἀ! εἰς Ἱσπανία.

Ἐστάλη ὑπὸ του Φίλεστορ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Θερίου ἡ 6

579. Ἄλυσις (Ἄλυς, εἰς).—**580.**—Αἴσωπος Ἄσωπός.—**581.** Ὄρος, ὄρος.—**582.** Το καντάρι.

583

```
Α Θ Η Ν Α
Ρ       Ε
Τ Β Α Τ Ο Σ
Ο   Υ   Ο   Υ
Σ Υ Ρ Ο Σ   Κ
        Ω   Ο
        Ν Ε Ρ Ω Ν
```

584

```
Θ   Ψ   Ο
Η   Ι   Φ
Α   Τ   Ι
Ρ Υ Τ Ο Σ
        Α
        Κ
        Ο
        Σ
```

585—586. 1. Δέα (ΙΔΕΑ). 2. Ἄρατος (ΑΡΑ ΤΟΣαι). 3. Λούσιος (ΠΑΟΥΣΙΟΣ).—**588.** Ἑκτάδανα, Πύδνα, Τύρος, Ποτίδαια, Ἐλάτεια, Μυκῆναι.—**589-591.** 1, Ὁ Πῶρος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2. Ὁ Κῦρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3, Ὁ κύων εἶνε ζῷον πιστόν.—**592.** Ὁ Εὐρώτας (εὖ ῥωτᾶς).—**593.** ΤΕΝΕΔΟΣ (1, ΘεμισΤοκλῆς. 2. μΕγ. 3, ΤήΝος. 4, ΆγαμΕμνων. 5, σαρΔίνη. 6, ΣωρρΘσύνη, μΕΣος)—**594.** Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει.—**595.** Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.—**596.** Ἡ Κὼς εἶνε νῆσος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898.